

Νὰ μὴ βραδυαστῇς! (ν' ἀποθάνῃς πρὶν βραδυάσῃ! ἀρά) κοιν. || *Ἀσμ.

*Ενύχτωσα κ' ἐβράδυνασα ἔς τὸ ἔρημο σοκάκι

*Ηπ.

*Σ τὰ βάσανα βραδυνάζομαι καὶ ἔς τοὺς καημοὺς κοιμοῦμαι Κρήτ.

*Απόψ' ἡ νύχτα δίπλασεν κι ὁ φέγγον ἐπιάσεν,

τ' ἐμὸν τῇ παραδείσῳ τ' ἀρνὶν ἔς σὰ ξένα ἐβραδάσεν

*Ιμερ. *Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. *Ακρίτ. (ἔκδ. ΔΠα-σχάλ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 330 «ἐχθρὸς ἐβραδυασθήκαμεν καὶ δὲν ἐσώσαμεν νὰ ὑπάμεν εἰς τὸ ὁσπίτιον καὶ ἐμείναμεν ἐδῶ». 2) Κατὰ γ' πρόσωπον, φέρω τὴν ἐσπέραν πολλαχ.: *Ο Θεὸς βραδυνάξει τὴ μέρα. Βάδυνας ἡ Θεὸς τῇ μέσῃ κι πῆγ' ἡ βασιλοπούα νὰ ᾤμηθῇ (ἐκ παραμυθ.) Καλλιπ. Συνών. βραδύνω (II) 2. Καὶ ἀμβτ.: *Η ἡμέρα βράδυνασε πολλαχ.: 3) *Απροσ. ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα κοιν. καὶ *Απουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Πόντ. (*Ιμερ. Κερσ. Τραπ. Χαλδ.): *Αρχίζει νὰ βραδυνάξῃ. Θὰ σὲ περιμένω ὥσπου νὰ βραδυνάσῃ. Βραδυνάζοντας νὰ εἶσαι ἔς τὸ σπῖτι κοιν. || Φρ. Βραδυνάξει ξημερώνει (νύχτα καὶ ἡμέραν, συνεχῶς, οἶον: βραδυνάξει ξημερώνει δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῖτι του, βραδυνάξει ξημερώνει θέλει φρεῖ κττ. συνών. φρ. μέρα νύχτα) σύννηθ. || *Ἀσμ.

*Αμα βραδυνάσῃ χαίρομαι, σὰν ξημερώσῃ κλαίω Κρήτ.

Βραδυνάξει καὶ βραδυνάζομαι, δὲν ἔχω ποῦ νὰ μείνω, βάλε με ἔς τ' ἀγκαλάκρια σου ἀπόψε νὰ ξωμείνω αὐτόθ. Συνών. βραδυνιάζω I, βραδυνέσκω, *βραδυνίσκω, βραδύνω (II) 1, βραδυνώνω. 4) Διέρχομαι τὴν νύχτα, διανυκτερεύω Καππ. (Σινασσ.) Μακεδ. (Γρεβεν. Σαμαρ.) Παξ.: Ποῦ νὰ βραδυαστῶ; Μακεδ. || *Ἀσμ.

Ποῦ πὰς, πουλί, νὰ βραδυαστῇς, ποῦ πὰς νὰ ξημερώσῃς; *Ιθάκ.

*Ελα, κόρη μ', νὰ μείνουμι, ἔλα νὰ βραδυαστοῦμι Σαμαρ.

Γύρνα, Κώστα μ', νὰ παίξουμι, νὰ βραδυαστοῦμι ἀντάμα Γρεβεν.

Βάι βάι ἐμέν τὸν ξένον καὶ τὸν ἔρημον καὶ τὸν ἀστενωμένον, ποῦ βραδυαστῶ;

Σινασσ.

βραδυαζωξημερώνομαι Κύθν. κ. ἀ. βραδυωξ'μι-ρώνομι Εὐβ. (*Ακρ.) βραδυοξημερώνομαι Νάξ. (*Απύρανθ.) Σίφν.

*Εκ τῶν ρ. βραδυνάζω καὶ ξημερώνομαι. Τὸ βραδυοξημερώνομαι καθ' ἀπλολογίαν.

Διέρχομαι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύχτα ἐνθ' ἄν.: *Εχτὲς καὶ ἀὴ δροχτὲς ἐβραδυοξημερώθηκα νησιτικὸς *Απύρανθ. Μὲ τὴν ἐρπίδα *φτὴ βραδυοξημερώνομαι αὐτόθ.

βράδυνασμα τό, σύννηθ. βράδῶσαν Πόντ. (Κερσ. Τραπ.) βράδῶσαν Πόντ. (Κερσ. Τραπ. Χαλδ.)

*Εκ τοῦ ρ. βραδυνάζω.

1) Τὸ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐσπέρα ἐνθ' ἄν.: Περιμένει τὸ βράδυνασμα νὰ βγῇ. *Εφυγε μὲ τὸ βράδυνασμα - ἀπάνω ἔς τὸ βράδυνασμα σύννηθ. Συνών. βραδύνισμα, βραδυασμός, βράδωμα. 2) *Εσπερινὸν φαγητόν, δείπνον Εὐβ.: *Ἀσμ.

*Αρνὶ νὰ ᾔναι τὸ γόμα της κι ἀρνὶ τὸ δειλινό της καὶ τὸ καλὸ της βράδυνασμα κριάρι σουβλισμένο.

βραδυασμός ὁ, Νάξ. (*Απύρανθ.) Σύμ.

*Εκ τοῦ ρ. βραδυνάζω.

Βράδυνασμα I, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Σ τὸ βραδυασμὸ τῇ μέρας (περὶ τὸ ἐσπέρας) *Απύρανθ. Βραδυασμὸ δὲν ἔχει ἡ μέρα (ἀργεῖ νὰ βραδυάσῃ) αὐτόθ.

βραδυαστῇς ὁ, Ἴων. (Κρήν.) Θηλ. βραδυνάστρα Μύκ *Εκ τοῦ ρ. βραδυνάζω.

1) *Ο πέμπων τὴν ἐσπέραν (δηλ. ὁ Θεὸς) Ἴων. (Κρήν.): *Ἀσμ.

*Οὔτα βραδυνάσ' ὁ βραδυαστῇς καὶ μπαίνῃ νὰ νυχτώνῃ, μαζώνουνται νὰ μὲ φάν τὰ δάκρυα κ' οἱ πόνοι.

2) Θηλ., πτηνὸν μὲ χρυσίζον πτέρωμα, ὁμοιον πρὸς μελισσοεργόν, τὴν ἡμέραν κοιμώμενον καὶ τὴν νύχτα ἱπτάμενον Μύκ.

βραδύνλωσος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερσ. Οἶν.) βραδύνλωσος Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βραδύνλωσος.

1) *Ο βραδέως ὁμιλῶν ἐνθ' ἄν. 2) *Ο δυσκόλως ὁμιλῶν λόγ. σύννηθ.: *Ἀσμ.

*Ηταν καὶ βραδύνλωσος, δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα Πελοπν. (Μάν.)

βραδυνκίνητος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βραδυνκίνητος.

*Ο βραδέως κινούμενος, ὁ βραδέως ἐνεργῶν: Βραδυνκίνητη γυναῖκα. Βραδυνκίνητο ἀμάξι. Βραδυνκίνητα βόδια. || Φρ. Βραδυνκίνητο καράβι (μεταφ. ὁ βραδέως ἐνεργῶν).

βραδυνμέρι τό, Πόντ. (*Ινέπ.)

*Εκ τῶν οὐς. βράδν καὶ μέρα.

*Ο περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνος τῆς ἡμέρας, ἡ ἐσπέρα, τὸ βράδν: || *Ἀσμ.

*Εψὲς βράδν βραδυνμέρι ἐπερνούσαμε

καὶ ἔς τὰ Θεραπειῶ τὸν εἶδαμε ποῦ ἐπόδιζε.

βραδυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

*Εκ τοῦ ρ. βραδύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έσκω.

1) Βραδυνάζω: *Εφτασα κοντὰ ἔς τὸ χωριό, ὅταν ἀρχισε νὰ βραδυνέσκῃ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βραδυνάζω 3. 2) *Αργοπορῶ: Πολὺ βραδυνέσκει σὲ *φτόνη τὴ δουλειά. Καὶ μετβ.: Μὴ μὲ βραδυνέσκεις, γιατί βιάζομαι.

*βραδυνίσκω, βραδυνίσκω Καππ. (*Αραβάν.)

*Εκ τοῦ ρ. βραδύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίσκω.

Κατὰ γ' πρόσωπ. ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα: *Αψὰ βραδυνίσκει (γρήγορα βραδυνάξει). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βραδυνάζω 3.

βραδύνω (I) λόγ. σύννηθ. βραδύν-νω *Απουλ.

Τὸ ἀρχ. βραδύνω.

Πράττω τι βραδέως, ἀργοπορῶ, καθυστερῶ ἐνθ' ἄν.: *Εβράδυνε πολὺ νὰ γυρίσῃ. Μὴ βραδύνετε σύννηθ.

βραδύνω (II) Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.) Κέρκ. (*Αργυράδ. κ. ἀ.) Πόντ. (*Ιμερ. Κερσ. Κρώμν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) βραδένω Πόντ. (Οἶν.) βραδένον Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

*Εκ τοῦ οὐς. βράδν.

1) Κατὰ γ' πρόσωπ. ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα ἐνθ' ἄν.: Μὰ ὦρα - δὲν ὦρε νὰ βραδύνῃ *Αργυράδ. *Ετοι βραδύνῃ, ξαναγυρίζω (ἔτοι = ὅταν) Κέρκ. Πῆρι κι βραδέν' Καλαμπάκ. βραδύν' καὶ στέκ' (ἀρχίζει νὰ βραδυνάξῃ). Χαλδ. *Ακόμηνο οὐτὸ ἐβράδυνε *Οφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βραδυνάζω 3. 2) Προσωπ. φέρω τὴν ἐσπέραν Πόντ. (Κρώμν.) Σταυρ. Χαλδ.: *Εβράδυνεν ὁ Θεὸς Χαλδ. Βραδύν' καὶ με-

